

Arrest

nr. 260 645 van 14 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 17 februari 2021.

1.3. Op 29 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 mei 2021 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op (...) 2001 geboren in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christene. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op verschillende plaatsen in Cali. In de laatste vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Colombia woonde u samen met uw moeder V. L. S. (O.V. xxx), uw stiefvader D. R. B. (O.V. xxx), diens moeder en grootmoeder alsook uw halfzussen J. en M. P. en uw halfbroer T. U ging in Colombia nog naar school. U zat in het laatste jaar van het secundair onderwijs en u behaalde één week voor uw komst naar België uw diploma.

Op 25 januari 2018 verliet uw halfzus J. (O.V. xxx) op legale wijze Colombia. J. reisde via Spanje naar België waar zij introk bij uw maternale grootmoeder.

Op 6 februari 2019 verliet uw stiefvader D. (CG xxx, O.V. xxx) Colombia.

Op 11 augustus 2019 verlieten uw moeder V. (CG xxx, O.V. xxx), uw halfzus M. P. (O.V. xxx) en uw halfbroer T. (O.V. xxx) eveneens het land. Zij reisden via Spanje naar België waar uw stiefvader zich bevond.

Uw moeder en haar partner dienden op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na het vertrek van uw moeder uit Colombia verhuisde u naar de woning van uw tante M. S. P. Kort na uw aankomst begon de partner van uw tante, genaamd H. T., u op ongepaste wijze te benaderen. Zo werd u op fysiek- en verbale wijze lastiggevallen omwille van uw seksuele geaardheid. De partner van uw tante heeft een zeer conservatief wereldbeeld en kon zich niet neerleggen bij feit dat u op vrouwen valt. Enkele dagen na uw verhuis naar de woning van uw tante kwam u rond 16 uur terug van school. U was alleen in de woning en u installeerde zich in uw slaapkamer. Op dat moment kwam H. ook thuis. Hij liet u weten dat hij 'een echte vrouw' van u zou maken. U trachtte zich tegen hem te verzetten maar u was niet sterk genoeg. De partner van uw tante heeft u seksueel aangerand en heeft u vervolgens bedreigd. In de daaropvolgende periode werd u meermaals seksueel misbruikt door H. T. U durfde niemand te vertellen over hetgeen u overkwam omwille van de dreigementen van H. T.

U kende eveneens een probleem met uw buurjongen O. Op een gegeven moment heeft O. getracht om via het traliwerk aan uw woning naar binnen te klimmen. Naar aanleiding van dit incident werd de politie gecontacteerd waarna u geen problemen meer heeft ondervonden met O.

U kende in Colombia eveneens problemen omwille van uw vader W. G. P. Gedurende uw verblijf bij uw tante vernam u dat uw vader een 'slechte persoon' was die lid was van 'een groep'. Uw vader zou naar aanleiding van zijn activiteiten voor deze groep zo'n drie à vier jaar in de gevangenis gezeten hebben. Na zijn vrijlating werden u en uw overige familieleden aan vaderszijde bedreigd. Zo werd uw tante op frequente basis telefonisch gecontacteerd en onder druk gezet. Uw tante moest informatie verstrekken over uw vader. Zo moest zij o.a. zeggen waar uw vader zich bevond en zij diende jullie belagers eveneens geld te betalen. Indien zij dit niet deed zou men u of uw tante iets aandoen. U heeft zelf reeds ettelijke jaren geen contact meer met uw vader.

Op 30 september 2019 verliet u Colombia op legale wijze. U reisde via Spanje naar België waar u op 1 oktober 2019 aan kwam. U heeft zich onmiddellijk na aankomst in België bij uw grootmoeder gevestigd en u besloot om al uw aandacht te richten op uw studies en de uitbouw van een leven in België. Op een gegeven moment heeft u de beslissing genomen om bij uw moeder te gaan wonen.

Op 15 januari 2020 dienden u en uw halfzus J. M. L. (CG xxx, O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen de asielprocedure géén eensluidende verklaringen heeft afgelegd aangaande de problemen die u gekend zou hebben in Colombia. Zo verklaarde u initieel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Colombia diende te verlaten omwille van de problemen die uw stiefvader D. R. B. aldaar gekend zou hebben. Wat er precies gebeurd was kon u, vreemd genoeg – volgens u betrof het echter dé reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst – niet verduidelijken aangezien uw moeder u hier niets over verteld zou hebben (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 5).

U maakte ten aanzien van de DVZ geen melding van eventuele bijkomende problemen. Meer zelfs, toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit problemen gekend heeft met medeburgers of problemen van algemene aard heeft gekend in uw land van herkomst verklaarde u dat dit niet het geval was (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 – 7).

Dit strookt echter geenszins met uw latere verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal waarin u melding maakte van herhaaldelijk seksueel misbruik door de partner van uw tante, i.c. H. T., omwille van uw seksuele geaardheid. Naar eigen zeggen zou u, nadat uw overige gezinsleden Colombia verlaten hadden, zijn ingetrokken bij uw tante aan vaderszijde. Haar man zou u, in de periode van anderhalve maand dat u er verbleef, meermaals seksueel misbruikt hebben om op deze manier 'een echte vrouw' van u te maken. Hij had immers vernomen dat u op vrouwen valt en dit kon niet door de beugel. Daarenboven dreigde H. T. ermee om u, dan wel uw tante, iets aan te doen indien u iemand zou inlichten over hetgeen er gaande was (zie CGVS, p. 9 en 10).

Tot slot haalde u bij het CGVS nog problemen aan met uw buurjongen O. én haalde u eveneens aan dat u, in geval van terugkeer naar Colombia, vreest om te worden gevisieerd, dan wel te worden gedood, omwille van uw vader W. G. P. (zie CGVS, p. 9 en 10). Zo maakte u melding van dreigementen ten aanzien van uw persoon, alsook uw overige familieleden aan vaderszijde, omwille van uw vader zijn criminele activiteiten (zie CGVS, p. 9 en 10). Het mag verbazen dat u, in geval van waarachtig relaas, dit niet kenbaar zou hebben gemaakt ten aanzien van de DVZ. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u deze problemen niet heeft vermeld stelde u geen vertrouwen te hebben gehad in de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken die uw eerste interview heeft afgenomen. Daarenboven was u niet voorbereid om uw verhaal te vertellen (zie CGVS, p. 2). Dit kan echter weinig overtuigen. Aan het feit dat u zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, i.c. België, teneinde er internationale bescherming te vragen, is immers inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt verbonden. Het verzoek om internationale bescherming is op zich immers al een verzoek tot, en een uiting van, vertrouwen in de Belgische autoriteiten. Bovendien gebeurt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook steeds werd benadrukt bij de aanvang van de persoonlijke onderhouden, en dit zowel bij de DVZ als bij het CGVS. Eveneens werd het belang om de waarheid te vertellen benadrukt, en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het bij het CGVS plots geen probleem meer vormde voor u om de gebeurtenissen en ondergane feiten aan te brengen (zie CGVS, p. 2, 3, 9 en 10). Waarom u geen vertrouwen had in de ambtenaar van de DVZ én waarom het vertrouwensprobleem zich plots niet meer stelde op het moment van uw onderhoud op het CGVS, verduidelijkt u overigens op geen enkele manier. Uw opmerking betreffende uw gebrek aan vertrouwen in de (ambtenaar van de) DVZ biedt dan ook op geen enkele manier verschoning voor uw nalatigheid om ten aanzien van de DVZ melding te maken van uw vermeende problemen in Colombia.

Dat u bij de DVZ bovendien niet voorbereid was om uw verhaal te vertellen, houdt hoegenaamd ook geen steek. Immers, bij de DVZ wordt u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die u ertoe brachten uw land van herkomst te verlaten en omwille waarvan u een terugkeer vreest. Het gaat aldus louter om het weergeven van die feiten die u zelf meemaakte, en dit in grote lijnen. Wat u hieraan dan zou moeten voorbereiden is niet duidelijk. Er kan nog worden aangenomen dat u bepaalde details bij de DVZ niet aanbracht, doch de vaststelling dat u bij de DVZ een compleet ander verhaal liet optekenen is geenszins aannemelijk. Er kan immers van u, die beweert te vrezen voor uw lichamelijke integriteit en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ook bij de DVZ alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas zou hebben vermeld. Dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook reeds in niet geringe mate.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van uw seksuele geaardheid, i.c. het feit dat u op vrouwen valt (zie stukken administratief dossier). Dit mag verbazen aangezien uit uw latere verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal blijkt dat dit de kern vormt van uw relaas (zie CGVS, p. 10). Dat u dit niet kenbaar heeft gemaakt ten aanzien van de DVZ doet de wenkbrouwen fronsen. Ook de vaststelling dat u dit bij aanvang van het onderhoud bij het Commissariaat-generaal evenmin heeft aangehaald is verbazingwekkend. Weerom heeft u met geen woord gerept over uw seksuele geaardheid (zie CGVS, p. 2). Dit is opmerkelijk daar u in het kader van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd werd of u alle elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming had kunnen toelichten bij de DVZ. Daar u aanhaalde dat dit niet het geval was, werd u expliciet gevraagd om te duiden welke zaken u daar niet te kennen heeft gegeven (zie CGVS, p. 2). In het kader hiervan haalde u aan dat u meermaals seksueel misbruikt bent in de periode voor uw komst naar België. Daarenboven zou u eveneens zijn bedreigd (zie CGVS, p. 2). Dat dit misbruik het directe gevolg zou zijn geweest van uw (vermeende) seksuele geaardheid heeft u echter op geen enkel moment kenbaar gemaakt. Pas na het uit de doeken doen van uw relaas, én na het nemen van een pauze, maakte u plotsklaps melding van het feit dat deze problemen mede het gevolg waren van uw seksuele geaardheid (zie CGVS, p. 10). Voorgaande plaatst grote vraagtekens bij de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw seksuele oriëntatie.

Voorts ondermijnt ook de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België de ernst van de door u ingeroepen vrees aanzienlijk. Dat u pas na een verblijf van bijna vier maanden in België, besloot om internationale bescherming aan te vragen, is geenszins ernstig indien u daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming. Toen u werd gevraagd om welke reden u niet eerder om internationale bescherming had aangevraagd in België gaf u aan dat u na uw aankomst in België uw leven er eerst wou opbouwen en u de taal wou leren (zie CGVS, p. 8 en 18). Dit vormt hoegenaamd geen vergoelijking voor uw nalatigheid op dit vlak. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, die beweert uw land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of kort daarna, vanaf het moment dat u daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u gedurende vier maanden in België heeft verbleven en u in deze periode volledig naliet uw (beweerde) vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

De waarachtigheid van uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen voor uw vertrek uit Colombia, zoals aangebracht bij het CGVS, wordt verder onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de vermeende problemen, i.c. dreigementen, die u gekend zou hebben in Colombia ten gevolge van uw vader zijn crimineel verleden, dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat uw vader effectief betrokken is bij 'criminele activiteiten' en hij naar aanleiding hiervan veroordeeld werd en gedurende vier jaar in de gevangenis heeft gezeten, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, heeft u op geen enkele wijze aangetoond (zie CGVS p. 8).

Verder zijn uw verklaringen aangaande uw vader zijn criminele activiteiten, alsook de problemen die u als gevolg hiervan gekend zou hebben, uiterst vaag en weinig zeggend (zie CGVS, p. 6). Zo komt u niet verder dan te stellen dat uw vader "een slechte man" was die "slechte dingen" heeft gedaan, zoals mensen doden (zie CGVS, p. 6). Welke activiteiten uw vader er concreet op nahield kon u echter niet verduidelijken. U wist evenmin bij welke criminele bende uw vader aangesloten was (zie CGVS, p. 6). Ook aangaande de dreigementen die u en uw tante ontvangen zouden hebben komt u niet verder dan het uiten van loutere algemeenheden. Zo kon u niet zeggen door wie jullie bedreigd, dan wel onder druk gezet werden. U hiernaar gevraagd stelde u bedreigd te zijn door 'een groep'. U gevraagd over welke groep het concreet gaat, stelde u dit niet te weten aangezien uw vader problemen heeft gekend met veel mensen (zie CGVS, p. 16 en 17). Dat u dergelijke basisinformatie, die raakt aan de kern van uw relaas, niet kan verschaffen is niet ernstig, temeer daar u uw vrees ondermeer hierop baseert. Tot slot ondermijnt de vaststelling dat uw tante, alsook uw grootvader, tot op heden nog steeds in Colombia verblijven de geloofwaardigheid van deze problemen bijkomend (zie CGVS, p. 7). Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat uw familieleden die naar u beweerde eveneens bedreigd werden en een vrees voor hun leven hebben, zich eveneens onmiddellijk in veiligheid zouden hebben gebracht. Wat betreft de problemen die u heeft ondervonden met H. T., i.c. het aanhoudend seksueel misbruik, dient te worden opgemerkt dat u dit evenmin aannemelijk heeft kunnen maken. Dat u in de periode voor uw komst naar België effectief bij uw tante heeft verbleven betreft allereerst weerom een loutere bewering die niet wordt gestaafd. Er kan immers ook geenszins worden ingezien waarom u, op het moment dat uw ganse gezin Colombia verliet/ reeds verlaten had, als enige achterbleef. Waar u in dit

verband verklaarde dat het voor u niet mogelijk was om Colombia samen met uw moeder te verlaten aangezien uw gezin niet over voldoende financiële middelen beschikte (zie CGVS, p. 8) dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof gehecht kan worden. Indien uw gezin effectief niet over de nodige financiën beschikte om uw reis te bekostigen mag het ten zeerste verbazen dat u anderhalve maand later, met behulp van uw grootmoeder, plots wél het land kon verlaten (zie CGVS, p. 8).

Verder mag het verbazen dat u op geen enkel moment iemand heeft ingelicht over uw problemen (zie CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw familieleden in Colombia noch uw familieleden in België op de hoogte heeft gebracht van het seksueel misbruik waarvan u slachtoffer was (zie CGVS L. M., p. 12). In dit verband verklaarde u dat u uw halfzus J. alsook uw grootmoeder in België liet weten dat u zich niet op uw gemak voelde in het huis van uw tante. U zou hen impliciet verteld hebben dat er iets aan de hand was, maar u zou het hen nooit met zoveel woorden gezegd hebben wat er exact speelde (zie CGVS p. 11 en 12). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u dit niet heeft gedaan stelde u enkel dat u het niet gemakkelijk vindt om er over te praten (zie CGVS, p. 12). Dat u uw familieleden, zelfs niet gedeeltelijk, in vertrouwen heeft genomen mag ten zeerste verbazen. Dat het niet makkelijk is, kan worden aangenomen, doch andere redenen waarom het niet mogelijk zou zijn (geweest) uw familie over deze ingrijpende feiten in te lichte, haalt u niet aan. Het mag, indien het daadwerkelijk zo is dat u enkel en alleen omwille van 'de moeilijkheid' om over deze feiten te praten uw familie niets vertelde, dan toch wel ten zeerste verbazen dat u het op uw moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan blijkbaar geen probleem vond om deze feiten aan te halen. Hoe dan ook, in geval van een waarachtig relaas kan er logischerwijs verondersteld worden dat u toch op een of andere manier zou gepoogd hebben een oplossing te vinden voor uw probleem, dan toch minstens u zou geïnformeerd hebben naar uw eventuele mogelijkheden om zich al dan niet tijdelijk, in afwachting van uw vertrek uit Colombia, elders te kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw halfzus Juliana gelijkaardige problemen heeft ondervonden in Colombia. Zo zou uw zus, die eveneens lesbisch is, naar eigen zeggen lastig gevallen zijn door een lid van een bende die een seksuele relatie met haar wou aangaan (zie CGVS, p. 10 en 15). Naar aanleiding hiervan heeft uw grootmoeder een vliegticket gekocht voor uw zus. Op deze wijze heeft uw grootmoeder ervoor gezorgd dat uw zus het land in 2018 kon verlaten. In een dergelijke context is het eens te meer frappant dat u uw familieleden, minstens uw grootmoeder, niet zou hebben ingelicht over hetgeen er aan de hand was om op deze manier, net als uw zus, een snel vertrek uit Colombia te kunnen bewerkstelligen. Daar dit in het verleden mogelijk was voor uw zus kan geenszins worden ingezien waarom dit voor u niet mogelijk zou geweest zijn.

Kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in de jaren voor uw vertrek uit Colombia permanent samenwoonde met uw gezin in de woning van de grootmoeder van D. R. B. (zie CGVS L. M., p. 4). U gevraagd omwille van welke redenen u zich niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, bij de moeder en grootmoeder van D. kon vestigen, stelde u dat dit niet mogelijk was omwille van de problemen die u kende door uw vader (zie CGVS, p. 13). Dient echter te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze problemen (zie supra). Het is bijgevolg geenszins duidelijk omwille van welke redenen u überhaupt uw vaste verblijfplaats van de laatste jaren diende te verlaten op het moment dat uw overige gezinsleden het land verlieten, dan wel waarom u zich niet opnieuw bij hen zou hebben kunnen vestigen op het moment dat u geconfronteerd werd met het ongewenste gedrag van H. T.

In de marge dient voort nog te worden opgemerkt dat u evenmin beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten. Zo stelde u geen klacht te hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van dit seksueel misbruik. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u dit niet gedaan heeft stelde u gewoonweg dat de autoriteiten u sowieso niet zouden hebben geholpen (zie CGVS, p. 12). Dit is echter opnieuw een blote bewering van uw kant die geenszins kan overtuigen. Uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt immers duidelijk dat personen die zich bedreigd voelen door gender-gelateerd geweld zich kunnen wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Dat u hiermee rekening houdend stelt dat de autoriteiten u sowieso geen bescherming zouden hebben geboden kan dan ook weinig overtuigen. Bovendien heeft u géén enkele moeite gedaan om de hulp van de autoriteiten te bekomen (zie CGVS, p. 12 en 13). Op basis van wat u bijgevolg concludeerde dat men u sowieso niet zou hebben geholpen is bijgevolg geenszins duidelijk. Dit strookt bovendien niet met uw overige verklaringen waaruit blijkt dat de politie tussenbeide gekomen is toen uw buurjongen O., die geïnteresseerd was in u en met u naar bed wou, trachtte om uw woning binnen te geraken (zie CGVS, p. 9). Na de tussenkomst van de politie zou u bovendien geen problemen meer gekend hebben met deze persoon. Uit voorgaande blijkt uitdrukkelijk dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk bescherming bieden en u hier bovendien reeds (succesvol) gebruik van kon maken. Dat u, hiermee rekening houdende, toch naliet de problemen met de man van uw tante te melden en bescherming in te roepen, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van de problemen die u met Hector zou gekend hebben.

Dat u voorts ook totaal geen stappen zette om hulp en bijstand te krijgen van organisaties/ instanties die zich specifiek richten op het bieden van bescherming aan vrouwen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld, zelfs naliet u hieromtrent te informeren – u stelde immers volledig onterecht dat dergelijke instanties niet bestaan (zie CGVS, p. 13) – zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans duidelijk dat er wel degelijk verschillende organisaties en overheidsgerelateerde instanties bestaan die zich inzetten voor de strijd tegen vrouwenmishandeling en het bieden van ondersteuning aan vrouwen die het slachtoffer zijn van partner- en huiselijk geweld. Deze organisaties, en overheidsgerelateerde instanties, bieden ondermeer juridische bijstand, psychologische begeleiding en opvang en onderdak voor aan vrouwen die het slachtoffer werden/zijn van (seksueel) misbruik (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Het geheel van bovenstaande maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met Hector Tavarres zou hebben gekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat, wat uw beweerde seksuele geaardheid betreft, er reeds getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid hiervan (zie supra). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat, los van de geloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid, uit uw verklaringen op geen enkele manier het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omwille van uw geaardheid, ingeval van een terugkeer naar Colombia, kan worden afgeleid. U uitdrukkelijk gevraagd naar uw vrees ingeval van een terugkeer verwees u immers op geen enkel moment naar uw geaardheid (zie CGVS, p. 18).

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort alsook het paspoort bevestigt louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder, uw stiefvader en uw halfzus J. werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in is geslaagd haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, om volgende redenen:

(i) doorheen de asielprocedure heeft verzoekster geen eensluidende verklaringen afgelegd aangaande haar problemen: zo verklaarde ze initieel bij de DVZ dat ze Colombia moest verlaten omwille van de problemen van haar stiefvader D., ze kon niet verduidelijken wat deze problemen inhielden, ze vermeldde daar ook geen eventuele bijkomende problemen; dit strookt niet met haar verklaringen bij het CGVS, waar ze melding maakte van herhaaldelijk seksueel misbruik door de partner van haar tante omwille van haar seksuele geaardheid, van problemen met de buurjongen O. en van problemen omwille van haar vader; haar verklaring waarom ze bij de DVZ hiervan geen melding maakte, kan niet overtuigen, dat verzoekster heeft nagelaten van in het begin alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar problemen;

(ii) verzoekster heeft evenmin bij de DVZ melding gemaakt van haar seksuele geaardheid, bij het CGVS vormt dit dan weer de kern van haar relaas, bovendien vermeldde ze dit niet bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS, daar vermeldde ze het seksueel misbruik maar (nog) niet dat dit het gevolg was van haar seksuele geaardheid, dat dit misbruik daarvan het gevolg was, vermeldde ze slechts na het uit de doeken doen van haar relaas en na het nemen van een pauze, dit plaatst grote vraagtekens bij de waarachtigheid van haar verklaringen aangaande haar seksuele oriëntatie;

(iii) de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming ondermijnt aanzienlijk de ernst van de door haar ingeroepen vrees, pas na een verblijf van vier maanden in België diende verzoekster een verzoek in, als reden gaf ze aan dat ze na aankomst in België haar leven eerst wou opbouwen en de taal wou leren, dit vormt echter geen vergoelijking voor haar nalatigheid: van iemand die beweert dringend nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat die onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of kort daarna, een verzoek zou indienen;

(iv) de waarachtigheid van haar verklaringen wordt verder onderuit gehaald door volgende vaststellingen: (1) haar problemen (dreigementen) die ze zou gekend hebben in Colombia als gevolg van het crimineel verleden van haar vader, betreffen blote beweringen die niet gestaafd worden, zijn uiterst vaag en nietszeggend, dat haar tante en grootvader tot op heden nog steeds in Colombia verblijven ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van deze problemen; (2) haar problemen die ze zou ondervonden hebben met de man van haar tante (het aanhoudend seksueel misbruik) heeft ze evenmin aannemelijk kunnen maken, dat ze in de periode voor haar komst naar België effectief bij haar tante heeft verbleven betreft een loutere bewering die niet wordt gestaafd, er kan niet worden ingezien waarom verzoekster als enige achterbleef toen heel het gezin Colombia verliet, dat er onvoldoende geld was is niet geloofwaardig nu haar oma in België haar anderhalve maand later wél kon helpen om het land te verlaten; het verbaast ook dat ze niemand heeft ingelicht over dit seksueel misbruik, dat het niet gemakkelijk is om daarover te spreken, kan worden aangenomen maar het is vreemd dat verzoekster dan bij het CGVS geen problemen ondervindt om daarover te spreken, hoe dan ook, logisch is dat verzoekster zou gepoogd hebben een oplossing te vinden en zich tijdelijk elders zou vestigen: ze had haar oma kunnen inlichten die er in het verleden al voor gezorgd had dat haar zus naar België kon komen of ze was naar het huis van de moeder en grootmoeder van haar stiefvader kunnen gaan, waar ze de jaren voor haar vertrek uit Colombia permanent woonde;

- (v) bijkomend wordt opgemerkt dat verzoekster geen beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten, ze heeft geen klacht ingediend omdat ze meende toch niet geholpen te zullen worden, uit beschikbare informatie blijkt echter duidelijk dat personen die zich bedreigd voelen door gender gerelateerd geweld zich kunnen wenden tot de Colombiaanse autoriteiten, bovendien heeft ze zich wel tot de politie gewend voor de problemen met haar buurjongen en werd ze toen wél geholpen;
- (vi) verzoekster zette evenmin stappen om hulp en bijstand te krijgen van organisaties/instanties die zich specifiek richten op het bieden van bescherming aan vrouwen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld en ze liet ook na om zich hierover te informeren;
- (vii) volledigheidshalve wordt opgemerkt dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van haar beweerde seksuele geaardheid en zelfs nog los van deze geloofwaardigheid, blijkt uit haar verklaringen niet het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van haar geaardheid bij een terugkeer naar Colombia, ze werd uitdrukkelijk gevraagd naar haar vrees bij terugkeer en verwees toen niet naar haar geaardheid;
- (viii) de documenten die verzoekster voorlegt, kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster heeft Colombia verlaten omwille van de problemen van haar stiefvader, omdat ze seksueel misbruikt werd door de man van haar tante omwille van haar seksuele geaardheid, omdat ze een probleem kende met haar buurjongen O. dat weliswaar opgelost werd door de politie, omdat ze problemen kende omwille van haar vader die in de gevangenis heeft gezeten, na zijn vrijlating werd de familie bedreigd.

2.3.4.2. In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich ertoe te stellen dat zij volhardt in de verklaringen die zij heeft afgelegd ter staving van haar asielrelaas. Zij laat de motieven over haar afgelegde verklaringen ongemoeid.

Het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen volstaat echter niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steunen op de eigen verklaringen van verzoekster. De Raad sluit zich aan bij deze motieven en concludeert dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie moet hebben bij een terugkeer naar Colombia of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. De verklaringen van verzoekster zijn ongeloofwaardig omdat verzoekster bij de DVZ geen melding maakte van de problemen waarvan ze melding maakte bij het CGVS, omdat ze bij de DVZ geen melding maakte van haar seksuele geaardheid, omdat ze bij het CGVS niet onmiddellijk meedeelde dat het seksueel misbruik het gevolg zou zijn van haar seksuele geaardheid, omdat ze haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, omdat de

waarachtigheid van haar verklaringen onderuit wordt gehaald door verschillende elementen, omdat ze omwille van de gender gerelateerde problemen geen beroep deed op de Colombiaanse autoriteiten of op gespecialiseerde organisaties en zich hierover evenmin informeerde, omdat ze bij een vrees voor terugkeer haar geaardheid niet vermeldde en omdat de voorgelegde documenten hieraan niets wijzen.

2.3.4.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster woonde in Colombia in Cali, in de provincie van Valle del Cauca. De Raad besluit, gelet op de voorgaande analyse, dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar dezelfde informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing (COI Focus Colombia: *Veiligheidssituatie* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020) maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Waar verzoekster inzake de situatie in Cali nog verwijst naar een artikel van de NY Times van 27 mei 2021 "Videos show the violent and deadly ways Colombian Police Quell protests" en naar een artikel van Le Monde van 29 mei 2021 "Colombie trois nouveaux morts dans des manifestations commémorant un mois de soulèvement social", wordt opgemerkt dat deze artikelen handelen over politiegeweld naar aanleiding van anti-regeringsprotesten. Verzoekster heeft nooit verklaard dat zij heeft deelgenomen aan anti-regeringsprotesten en toont met deze artikelen alleszins niet aan dat het aantal burgerslachtoffers plots verhoogd zou zijn of dat er actueel toch sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster is afkomstig uit de stad Cali, de hoofdstad van Valle del Cauca. De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Met het betoog onder verwijzing naar twee krantenartikelen van mei 2021 dat er willekeurig en buitenproportioneel geweld wordt gebruikt tegen betogers, toont verzoekster niet aan dat er in de grootstad Cali actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekster aangebrachte landeninformatie grotendeels dezelfde is als diegene waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid

kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET